

Número 81
Publicació de la Fundació Privada BetàniaPatmos
Època 2a Any XXVII Tardor 2013

PARLEM-NE

Sumari

3	ELS NOIS I LES NOIES HAN DE SER L'AUTÈNTIC NUCLI DE L'ESCOLA	4	FORMEM PERSONES Cada curs un nou repte 10 Years of CLIL in Escola BetàniaPatmos El comiat d'una paret Lip dub La mirada dels altres Piulades des de Sindelfingen	15	REFLEXIONS Estàs a favor de canviar els llibres de text per <i>Ipads</i> ?
16	L'ALUMNE ESCRIU... Recuerdos pintados	20	PARAULES DE ... La Dra. Carmen Pérez-Vidal	22	ENS UNEIX BETÀNIAPATMOS... El valor de la comunicació
24	LA VIDA A L'ESCOLA Relats de futur	26	ACTIVITATS Extraescolars d'idiomes: les llengües, la clau del món		

PARLEM-NE

Fundació Privada BetàniaPatmos
Av. Mare de Déu de Llorda, núm. 2-16
08034 Barcelona
Tel. 932 521 900
www.betania-patmos.org
info@betania-patmos.org

Director de la Fundació
Ricard Pol

Consell de redacció

Pilar Gallardo, professora de Llengua i Literatura castellana
Natàlia Camí, mestra d'Educació Infantil
Eva Macau, responsable de Comunicació i Imatge
Ana Leeds, mestra d'Educació Primària
Albert Costafreda, membre de la Comissió de Comunicació de l'Associació de Mares i Pares

Assessorament lingüístic

Pilar Gallardo
Natàlia Oriol (per a aquesta publicació núm. 81)

Disseny de portada i contraportada

Josep Àngel Gan, professor d'Educació Visual i Plàstica

Disseny i compaginació

Anna Llàcer i Rita Román

Tiratge
2.000 exemplars

Els nois i les noies han de ser l'autèntic nucli de l'Escola

Jacint Bassó i Parent, director docent

El text que encapçalava el darrer *Parlem-ne* es va dedicar als estudiants de Betània Patmos que feia poc temps havien deixat l'Escola per anar a cursar estudis superiors. Aquest escrit d'ara vol reflexionar sobre el paper nuclear i imprescindible que tenen tots els infants i joves que vénen diàriament a la nostra Escola. En definitiva, proposem una reflexió sobre els alumnes actuals des de la perspectiva d'allò que en podríem anomenar *el protagonisme de l'alumnat*.

Però, què volem dir quan parlem del protagonisme dels alumnes? És evident que l'escola antiga, malgrat ser una institució fervorosament dedicada a la formació dels nois i de les noies, a la pràctica situava el paper d'aquests en un lloc gairebé secundari; principalment, perquè l'ensenyament perseguia la transmissió de tot un coneixement molt petrificat a través d'una figura d'autoritat arquetípica i indiscutible com era el mestre. Però aquest model repetitiu pel que feia al contingut i tipificat pel que feia al transmissor fa unes dècades que va entrar en crisi i ara mateix viu la seva dissolució definitiva.

El segle XXI demana a les escoles dos criteris fonamentals a l'hora de pensar i accionar el seu projecte. Un, que el centre de tots els debats, tots els esforços i totes les decisions estigui ocupat pels infants i pels joves que van a aquella escola concreta; i dos, que aquest projecte miri arriscadament endavant sense sotmetre's a les coaccions nostàlgiques del passat. Òbviament no es tracta de fer ciència ficció, sinó simplement d'estar molt atents al present, que és la manera més segura de teixir el futur. En cap cas, però, es tracta de menysprear la feina feta sinó simplement de saber amb certa precisió quina és la feina que cal fer ara: teixir a la manera d'ara (o a la de sempre), és a dir, entrelaçar

l'ordit amb la trama, fer que cada noi i cada noia teixeixi la seva xarxa de relacions i nusos amb els mestres i els altres alumnes, els pares, els amics, els experts, els llibres, les pantalles, les experiències i els desitjos.

Avui, quan el món sembla esborrar les diferències seculars amb una galopant homogeneïtzació accelerada pels mitjans, es reclama una especial atenció sobre el dret a la diferència, la peculiaritat individual i la participació activa de les persones. Davant d'aquesta paradoxa contemporània, l'escola ha de prendre partit i situar tots i cada un dels alumnes al centre de la seva activitat, és a dir, fer-los protagonistes del seu recorregut i responsables de les seves accions.

Aquest protagonisme de l'alumne pren moltes formes d'acord amb la seva edat i les diferents situacions escolars en què es troba. En són diferents exemples l'acollida en el moment d'arribar a la institució; l'esforç de concentració personal amb relació al grup; la participació cooperativa quan es forma part d'un equip; el paper no només de receptor sinó també d'emissor en els diàlegs que s'estableixen a l'aula; les dimensions productiva i creadora de cada alumne, molt més riques que les simplement reproductores o imitatives; l'assumpció de càrrecs de responsabilitat dins d'un grup classe; la possible representació de tota l'organització més enllà de l'escola; el paper d'avaluador per tal que l'organització (de la qual ell també en forma part) pugui millorar o, fins i tot, la participació en espais de resolució o d'ideació.

Aquestes deu maneres d'exercir el protagonisme poden semblar molt teòriques. Però si llegim detingudament els articles d'aquest *Parlem-ne* i dels anteriors (i, no cal dir, de tots els números publicats de la revista *Generacions* o del *Llibre de Sant Jordi*) i si, a més, estem al corrent de les acti-

vitats en què participen recurrentment els alumnes, observarem que a la nostra Escola els infants i els joves són protagonistes de bona part de l'acció en un grau molt considerable.

Aquest paper cordial de cada noi i de cada noia ha de sortir de l'Escola i expandir-se arreu i cap al futur imprescindiblement. Richard Gerver, a la seva conferència *Crear escoles que preparin per al futur*, publicada per la Fundació Jaume Bofill l'abril passat, ens fa rumiar sobre aquesta frase formulada pels directius d'Apple: «No podem contractar ningú que necessiti ser gestionat, controlat». És a dir (ara les cometes són nostres): «Volem persones lúcides, amb sentit crític, autònoms, lliures i responsables, dit d'una altra manera, capaces de formular respostes i de transformar creativament la realitat a la recerca d'un món més pacífic i cordial». Cada dia ho llegim en passar per davant de la pedra blanca.

Acabo amb un exemple. A les III Jornades de reflexió educativa a La Seu d'Urgell i Andorra organitzades pel Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, vam presentar una conferència-taller sota el títol *Deu anys d'EICLE a l'Escola Betània Patmos*. La penúltima diapositiva de la presentació expressava els resultats d'una enquesta en què els propis alumnes del centre avaluaven el projecte i la implantació de l'EICLE que, òbviament, també ha suposat un esforç molt elevat per a ells. Les seves respostes són el millor termòmetre per valorar una decisió presa fa molts anys. Per això, en un moment de tants canvis, hem de continuar escoltant-los d'una manera encara més activa i decisiva que com ho hem fet fins ara. Sabrem fer-ho o continuarem ancorats en la vella fórmula segons la qual uns només parlaven i els altres només escoltaven?

Formem persones

Cada curs, un nou repte

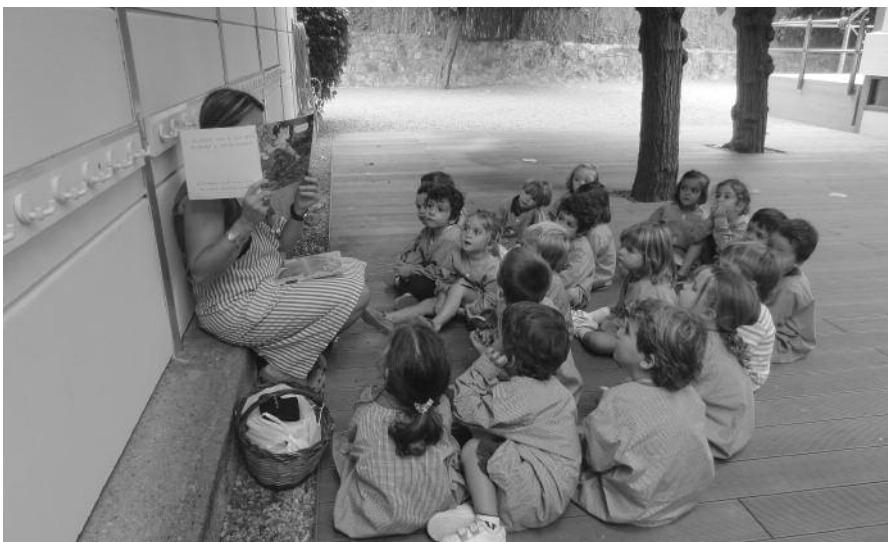
Nous espais,
noves experiències i
noves fites per als nens d'EI3

Mestres d'Educació Infantil

En el *Parlem-ne* del curs passat vam publicar un article on parlàvem de l'adaptació a Educació Infantil 2 anys (EI2) i explicàvem els primers contactes dels nens i de les nenes a l'Escola. Amb aquest escrit volem seguir remarquant la importància d'aquest moment, que requereix una especial atenció perquè, donat que són bàsiques i fonamentals les relacions i els vincles que s'estableixen en els primers moments, cal contemplar-los i cuidar-los molt.

Com ja avançàvem en l'anterior article, el procés d'adaptació té com a finalitat que l'infant gaudeixi del temps que roman a l'escola i es mostri a gust tant en el seu espai més proper –la seva pròpia classe– com en l'espai més llunyà –la resta d'aules, el menjador, el pati...–, així com amb els altres infants i amb les noves mestres.

Tant per als alumnes que ja estan a l'Escola com per als que s'han incorporat aquest curs, el procés d'adaptació pot tenir una durada variable i és per això que cal respectar el temps que necessita cada infant per sentir-se còmode. La mestra, en aquests moments, els

acompanya i els dona afecte alhora que dinamitza activitats interessants i engrescadores perquè, malgrat que la separació amb els pares els costi una mica, i fins i tot alguns plorin, en finalitzar la jornada surtin contents i amb ganes de tornar-hi a l'endemà. És per això que és important planificar el temps i les activitats que es realitzaran durant els dies d'adaptació, sempre tenint present que hauré de ser flexibles, ja que les situacions que sorgeixin seran les que ens aniran determinant la dinàmica.

Després d'un any, aquests mateixos nens, juntament amb altres que s'incorporen a Educació Infantil 3 anys (EI3), s'afronten a nous reptes. A EI2 necessitaven indiscutiblement grans referents: la

tutora i els seus companys dins l'aula, un cercle petit i íntim que els donava seguretat. A més, van conèixer a l'especialista de psicomotricitat i a la monitora de menjador. Ara, a EI3, més segurs i més forts emocionalment, havent aconseguit un bon vincle amb la tutora, han de ser capaços de fer un pas més, han d'ampliar el seu cercle, afrontar-se a nous reptes.

Així, han de conèixer altres especialistes del centre: la mestra de música, els professors de natació, les mestres que acompanyen la tutora a fer motricitat fina i consciència fonològica i, fins i tot, una assistent lingüística que, diàriament, intervé 30 minuts a l'aula.

A més, han de conèixer els diferents espais, pels quals s'han de moure amb comoditat, seguretat i tranquil·litat. L'Escola disposa de molts espais i petits racons per poder dur a terme les activitats del dia a dia i és gratificant veure com, gradualment, ells van coneixent i alhora gaudint d'aquests espais. Tenen una classe on tot està per descobrir, un pati més gran amb noves joguines, una aula on poder cantar acompanyats d'instruments, un hort on el proper trimestre plantaran i tindran cura de les seves hortalisses i una piscina que els espera al final d'una llarga rampa. Nous espais, nous reptes, noves experiències.

En definitiva, a cada curs és necessària una nova fita que els farà evolucionar i fer-se grans.

10 Years of CLIL in Escola BetàniaPatmos

Maite Díaz, cap del Departament de Llengües Estrangeres

With the happy memories of last years celebrations for the 10th Anniversary of the implementation of CLIL (Content Language Integrated Learning) in the school, I sit down to write the Department's first article for this year's Parlem-ne.

I look back and acknowledge that many things happened last year: three Irish language assistants started working for the first time in the school; primary pupils started learning their second foreign language; a group of 1st of Batxillerat pupils attended a Model United Nations conference in Stuttgart; and last but not most certainly not least, we celebrated our first decade of Science in English.

Back in 2001, we started researching possible ways of improving the level of English of our pupils. Many steps were taken but there was a feeling that still something else was needed. At this stage, the school got in touch with the Universitat Pompeu Fabra and that is when the whole system was developed and put into operation. Guided by the the expert hands of Dr. Carmen Pérez-Vidal of the UPF and Dr. Cristina Escobar of the UAB, an entire pro-

gramme was designed. Both the tutors from primary education and the CLIL teachers followed a training course on CLIL methodology and prepared all the content for the curriculum. This was then assessed by Dr Pérez-Vidal and Dr. Escobar. Key decisions were made, such as: what subjects to teach in English; when to start teaching them; and who would teach them.

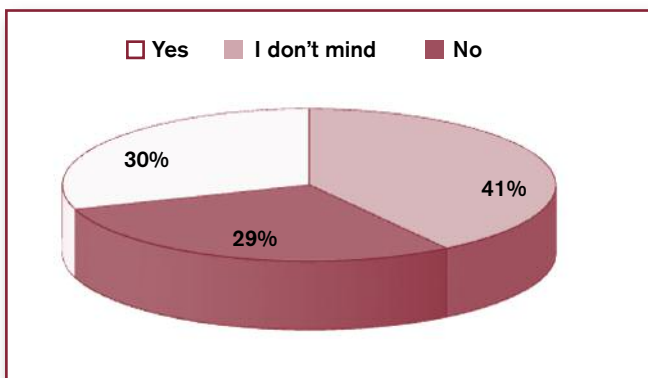
Once the teachers had been trained, the families were informed of the

changes that would be implemented. They were given a summary of the research, findings and implemented solution. Subsequently, a brochure was produced and circulated via the school website, advertising the changes that had been made. Those were somewhat difficult times, as it was a risky venture. The school was not opting for a mild introduction of CLIL in specific units of a subject but rather, was going for a complete overhaul of the existing system. This overhaul proposed that henceforth all Science units would be taught in English.

In the Parlem-ne of 2002/03, 55th Edition I put forward the results I had collected from a survey I had carried out. The survey was conducted among the pupils of Year 5 of Primary Education a few months after they had begun this new methodology. The results showed that generally the students seemed to be satisfied with the experience. However, they were a bit unsure as to whether they would like to continue with the project. It can now be concluded that having celebrated its 10th anniversary in September, that the changes made to the system have ultimately resulted in success and they continue to do so.

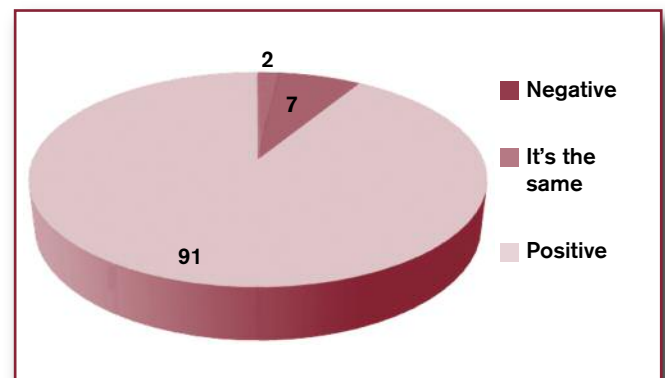
Survey in 2003 to 5th Year Pupils

Would you like to continue learning Science in English?

Survey in 2013 to pupils from 5th PE to 2nd ESO

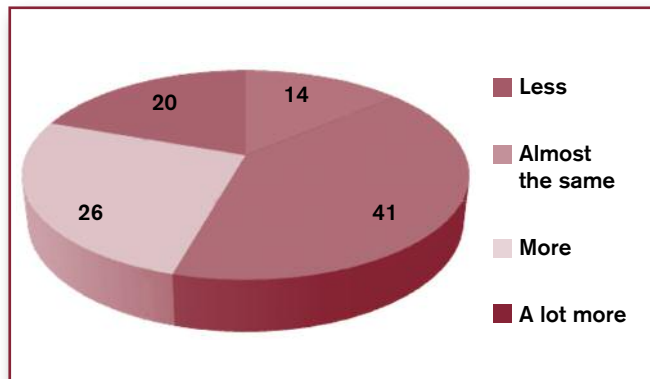
Do you think that learning a subject in English is positive?

Formem persones

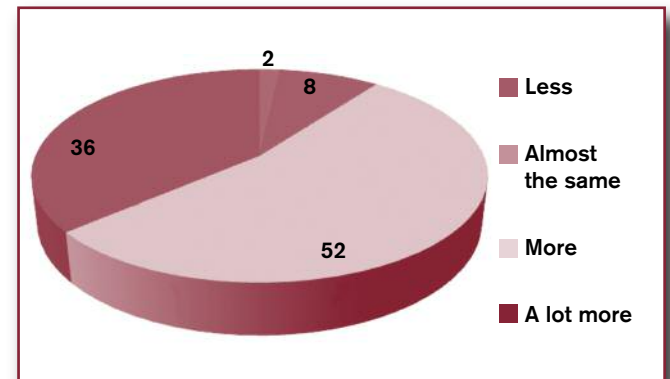
Survey in 2013 to pupils from 5th PE to 2nd ESO

Do you think you have learnt the same contents as if it had been in Catalan?

Survey in 2013 to pupils from 5th PE to 2nd ESO

Do you think your level of English has improved thanks to CLIL?

Now there seems to be a general consensus from Year 5 of Primary Education to 2nd of Secondary Education that:

1. Learning a subject in English is a positive experience.
2. The pupils have understood and covered the same contents in Science as previous to the implementation of the new system.
3. Their level of English has improved.

These results were also confirmed by a research study carried out by Dr. Helena Roquet, the data collated being based on pupils of our school. Dr. Roquet based her thesis on the analysis of the: reading; writing; listening; grammar; and vocabulary skills of a group of 50 pupils of 2nd ESO, who had never had any Science in English and contrasted these results with those of a group of 1st of ESO pupils who had been studying Science since Year 5. The data proved that after a year, the pupils with CLIL not only had improved their reading, listening and vocabulary but also their mastery of the grammar and syntax were considerably better, which was not expected.

Dr. Roquet points out that conventional English lessons provide important support for the further development of the CLIL sessions and to guarantee a complete mastery of the language. However, it must be pointed out that at Escola BetàniaPatmos the so-called conventional classes also include CLIL units. These classes often cover topics other than just a basic reflection on the language and they may be related to:

culture; festivities; news; children's classics; or literature. Consequently, the Department firmly believes in the benefits of CLIL, as they have stressed the importance of the use of language

as a means rather than an objective in itself.

So, what's next? Was ist denn jetzt? Quoi encore? This was our final question at the III Jornades de la Seu i d'Andorra, where Silvia Suñer and myself presented our 10 Years of CLIL in Escola BetàniaPatmos. First of all, seeing other models, we discovered that things were implemented the right way at the time. Secondly, now that we seem to be on the right path, the English language and foreign languages in general should not be limited to the classroom environment. Let us utilise all the languages taught in the school and use them freely throughout our school day. This approach could be used with different subjects: when the original text belongs to some language the pupils can understand; in audiovisual materials; in our knowledge of other cultures and of course at home.

“One language sets you in a corridor for life. Two languages open every door along the way”

Frank Smith (psycholinguist).

El comiat d'una paret

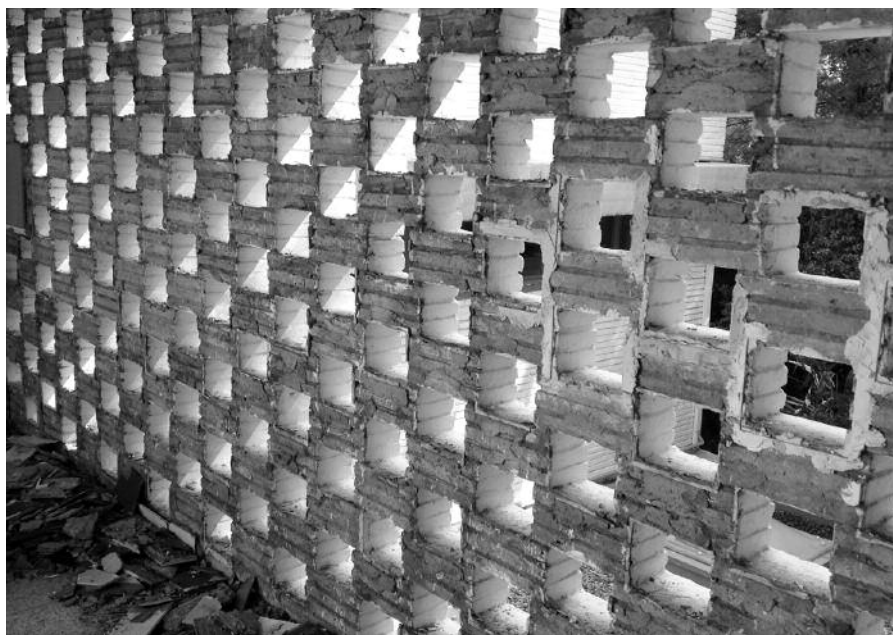
Toni Ejarque, mestre de Cicle mitjà d'Educació Primària

Explicar què és art i que no ho és pot esdevenir, força sovint, una qüestió complicada. Personalment, sempre he cregut que una bona solució per a aquest problema és la que va oferir el teòric i pintor Vassily Kandinsky quan va definir l'art com «una experiència que fa vibrar l'ànima». Concretament fou aquesta vivència la que vam poder experimentar una bona quantitat de persones a les acaballes del curs passat, quan 104 artistes d'entre 8 i 9 anys ens van emocionar amb la seva intervenció artística al passadís de Primària, experiència que tot seguit us vull explicar.

M'agradaria començar per una de les escenes finals: 26 nens i nenes de 4t B s'amunteguen un sobre l'altre per abraçar entre somriures una paret del passadís, un mur que estava a punt de desaparèixer per obres, on havien pintat entre tots i totes –en només deu hores de feina– una reproducció de *La nit estelada* de Vincent Van Gogh. Per què passa, això? Quin sentit pot tenir abraçar una paret? Quin sentit pot tenir pintar allò que ha d'anar a terra?

Tot el procés s'inicia quan els treballadors de les obres ens comuniquen que en cinc dies un dels murs del nostre passadís serà substituït per un finestral: més llum, més vistes de Barcelona, de Collserola... És perfecte i, alhora, una ocasió idònia per fer una intervenció amb els alumnes de 4t: decidim aprofitar l'avinentsa per experimentar amb l'art a l'escola.

Els i elles havien passat –segurament sense fixar-s'hi mai– per davant d'aquella paret un munt de vegades, i ara ens deixava marxava i no la tornàriem a veure. Vam jugar a imaginar-nos el que havia estat aquella paret per a la nostra Escola i vam plantejar als alumnes la necessitat de fer un bon comiat, de dibuixar-la i pintar-la per tornar-li almenys una part de tot el que ens havia donat en aquells anys d'aguantar el

nostre sostre. Vam parlar dels secrets que ens havíem explicat davant d'aquella paret, de les vegades que havíem fet fila al seu costat, de les pas-

sejades amunt i avall pel passadís sense mirar-la... i cada dia de la setmana la paret es va anar fent més present i més visible.

què amb la nostra paret, la paret de 4t, havíem bellugat l'ànima de qui la mirava.

En un petit poema, Joana Raspall escriu: «Un full de paper en blanc és tot un món possible». Podeu imaginar-vos llavors tot el que es pot fer amb una paret sencera. El nostre va ser només un exercici espontani que buscava la valoració del procés i de la vivència sense perseguir un resultat. Crec que vam anar més enllà i el que vam aconseguir va ser fer-nos l'Escola més nostra. Intentar transmetre que una composició plàstica pot ajudar a entendre i a reelaborar el nostre entorn no és gens fàcil, però ho vam intentar i, a sobre, ens ho vam passar pipa.

Sabíem que tot el que hi féssim marxaria amb ella, sabíem que la nostra creació acabaria pel terra, però aquella destrucció era part del que buscàvem. En només deu hores de feina vam anar aixecant la nostra obra d'art. I cada matí, molts de nosaltres, grans i petits, ens escapàvem a veure com canviava aquella paret que tant de temps va ser invisible i que els nens i nenes de 4t van fer visible i imprescindible. Durant una setmana la vam gaudir com mai havíem gaudit d'una paret. Ja no era un element arquitectònic de l'edifici de

entendre tan bé: l'art com a procés, l'art com a experiència. Havíem triomfat per-

Primària, ja no era un cúmul de maons apilats: la vam elevar a la categoria d'art i la vam convertir en la nostra paret de les petites vidrieres.

Després de sessions de treball en equip, de pinzells, mans, diaris i bates tacades de pintura, la tarda de divendres, amb molt de compte, els paletes van anar retirant la nostra obra: trossos de pinzellades anaven caient a terra, les rajoles anaven plenes de pols i d'estrelles, de maons esquerdatats i del campanar del poble del quadre. Era allò el que perseguíem i el que els nens i nenes van

Lipdub

Cristina Albarral and Marta Juanet, English teachers

A lipdub is a type of video that combines lip syncing and audio dubbing to make a music video. It is made by filming individuals or a group of people lip syncing while listening to a song or any recorded audio then dubbing over it in post editing with the original audio of the song.

Wikipedia

Every school year in fourth primary the teachers ask the children to learn a song every term. They are popular songs with a catchy rhythm. Last year, during the last term, they learnt All Together Now, by The Beatles. With this song we started preparing an ambitious project for the month of June. We told the students that we were going to do a lipdub. They were all excited even though they still didn't know what it was about!

We decided that every class would prepare a part of the song. In the English sessions we showed them different lipdubs made by different people around the world. We talked about the main characteristics to bear in mind and decided on the different roles they were going to play in our performance. In the Art sessions they prepared all the props they needed. All this work took us a fortnight!

We spent one more week rehearsing nearly every day! Once we were ready, a sixth grade student recorded the children's show. It was not an easy task; we had to repeat it several times.

The last step was editing. It was all made by the sixth grade student using an edition programme called Pinnacle Studio 16. He spent more than five hours working on the project.

What really makes the project authentic is not only that it is a collaborative project that involves teachers and students of different ages, but also that the students decided and made the costumes, prepared the choreography and recorded and produced the final show themselves.

Formem persones

La mirada dels altres

Idoia Villanueva, Relacions Internacionals FPCEE

Des de fa 65 anys la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna es dedica a la formació de futurs mestres; dedica esforços a guiar els estudiants en el procés d'aprenentatge i a capacitar-los en tots els àmbits imprescindibles, per tal que el dia de demà siguin uns bons professionals del sector educatiu.

Amb aquest objectiu, des de Blanquerna es treballa perquè els futurs mestres tinguin les competències necessàries per fer front als reptes que els nous contextos plantegen. És per aquest motiu que l'ús de les tecnologies de la informació, la internacionalització o l'ús de terceres llengües com l'anglès són, a dia d'avui, un dels trets distintius dels nostres estudis de magisteri.

És justament en la línia d'internacionalització i de la introducció de l'anglès en les habilitats docents dels mestres que des de Blanquerna es treballa per consolidar una xarxa de contactes internacionals, els quals permeten que els nostres estudiants puguin viure l'experiència de conèixer altres sistemes educatius europeus i, que al mateix temps, estudiants estrangers puguin tenir una aproximació al sistema educatiu català.

És en el marc d'aquesta xarxa internacional que un grup d'estudiants de diferents nacionalitats ha estat acollit a la nostra Facultat durant el darrer curs 2012-13. Entre les diferents activitats que han dut a terme ha estat molt rellevant la visita a diferents escoles de Barcelona, entre elles, BetàniaPatmos.

El contacte directe dels estudiants amb les escoles acostuma a ser un punt clau de la seva formació, ja que és el moment en què els coneixements i la teoria apresada a l'aula prenen forma, i els futurs mestres poden viure en directe el que serà la seva professió.

Aquest coneixement pràctic pot arribar a tenir un plus afegit quan entra en joc el contacte amb diversos sistemes

educatius, perquè el fet de visitar escoles diferents de les que un està familiaritzat, permet aprendre, per comparació, de les fortaleses i reptes dels diferents models d'escola. És per això que, en aquest cas, la "mirada dels altres", és a dir, la mirada d'aquest grup d'estudiants estrangers, posa de relleu alguns dels punts forts d'una escola com BetàniaPatmos, que no només és una escola puntera a casa nostra, sinó que també ha resultat ser un model altament valorat per aquest grup de futurs mestres d'arreu d'Europa.

Aquesta ha estat, doncs, l'experiència que ha viscut un grup d'estudiants provinent de països com Finlàndia, Regne Unit, Alemanya o Bèlgica, els quals van tenir l'oportunitat de conèixer l'Escola BetàniaPatmos de la mà de la professora Ana Leeds i de l'estudiant de Blanquerna Elisabeth Torras, que durant el curs 2012-13 va poder fer pràctiques a BetàniaPatmos.

School Grounds & Premises

The most impressive thing of the whole school was the fantastic setting. A place that seemed to be in the middle of the countryside. When you come out of the classroom, you're in the beauty of its own private grounds. It's fantastic! You don't find this in Belgium.

Marijke (Bèlgica)

First of all the area where the school is located is an amazing place for children in a big city like Barcelona.(...) also the facilities of the school are very modern.

Stefan (Alemanya)

When the weather is good, the teachers give their lessons outside. It's amazing.

Mylène (Bèlgica)

Language Learning

It was positive to notice that some teachers were talking to pupils in English also outside the classroom and that supports pupils' language learning for sure.

Noora (Finlàndia)

The English teacher speaks English all the time, so it's natural that the children speak in English to her (and not only during the lessons)... and it is possible to follow a lesson in another language, for example teaching science in English...

Celine (Bèlgica)

Another big difference with the schools in Belgium is that the children already start with English in nursery school. That's a very good thing because the children learn a language a lot better when they are younger.

Mylène (Bèlgica)

Val a dir que els estudiants que varen visitar l'Escola BetàniaPatmos, provinents tots ells de països europeus, van sortir entusiasmats de la visita a l'Escola. No s'imaginaven que en una ciutat com Barcelona hi pogués haver una escola on hi predomina la natura, i on l'alumne pot viure en un entorn ampli i marcat pel verd de la natura.

Un altre dels trets que van sorprendre més el grup d'estudiants va ser el fet que l'aprenentatge d'una llengua estrangera, com l'anglès, s'hagués introduït de manera transversal en les diferents activitats de l'Escola, normalitzant el seu ús tant al pati, com en l'aprenentatge d'altres matèries com les ciències.

L'equipament de l'Escola, amb la seva clara aposta per l'ús de les tecnologies en l'aprenentatge, així com l'excel·lent dotació d'aules de ciències, de llengües, etc., també va sorprendre positivament els estudiants. Val a dir també que, en aquest punt, la majoria d'estudiants estrangers no coneixien el model d'escola concertada, ja que en els seus països hi predomina el binomi públic-privat.

Finalment, el tercer punt que més varen ressaltar el grup d'estudiants va ser l'èmfasi que BetàniaPatmos posa en treballar la creativitat dels infants, i com l'Escola s'orienta a incentivar que cada alumne pugui donar el màxim de si mateix.

El grup va quedar molt agraït amb la visita a BetàniaPatmos, ja que els va servir per obrir la seva mirada a un projecte d'escola diferent al que coneixien i, a més, ens va oferir l'oportunitat de debatre i aprofundir els nostres coneixements sobre diferents realitats educatives a Europa.

Creativity and Learning Potential

I noticed that every child is supported or challenged to reach their full potential. The children seem to be involved in all sorts of exciting projects.

Shadia (United Kingdom)

What I liked most was that the school focused on creativity and art, which for me is really important.

Stefan (Germany)

That kind of learning is very student-centered. It was also interesting to see all the different projects the pupils were working on; art projects, recycling project, inventing your own machines project etc. It was very impressive

Noora (Finlàndia)

They want the children to gain high levels of language, mathematical, art and technological skills. Children here are encouraged to develop their enquiring minds... The school is also active and creative, you can see by all the amazing displays around the classrooms and the corridors, providing excellent opportunities for learning outside the classroom, within the school premises.

Shadia (United Kingdom)

Formem persones

Piulades des de Sindelfingen

Laia de Daniel, Bernat Felip, Maria Felip, Cristina Huergo, Patricia Messa, Berta de Moragas, Paola Muñoz, Sònia Ramon-Cortés, Jordi Rodeiro i Xavier Vidal, alumnes de 1r de Batxillerat

Fa uns mesos, l'Escola va proposar als alumnes de 4t ESO formar part de l'experiència MUNOG (Model United Nations of Goldberg). L'any passat vam passar per un procés de selecció i, finalment, deu alumnes de primer de Batxillerat hem tingut l'oportunitat de viatjar a Alemanya aquest octubre i participar, durant una setmana, en una simulació de les Nacions Unides per a joves d'entre 16 i 22 anys, procedents de qualsevol país.

Tot i no saber ben bé on ens ficàvem, vam viatjar amb molta il·lusió i ens vam instal·lar a Stuttgart amb els nervis de no saber què passaria el dia següent. Durant la conferència cadascú de nosaltres era un delegat que representava un país en un comitè. Cada comitè es centrava en un tema (drets humans, canvi climàtic, justícia, seguretat, salut...) i es debatien dos qüestions concretes sobre aquell tema, sobre les quals cada país havia de presentar la seva posició. L'objectiu dels comitès era redactar i aprovar una resolució que l'últim dia es presentaria a l'Assemblea General i, posteriorment, s'enviaria a les Nacions Unides.

Van passar set dies, en els que vam treballar molt, dormir poc i riure a totes hores. Cadascú de nosaltres va aterrar a Barcelona amb la sensació d'haver viscut una experiència única i irreplicable que ens va fer obrir els ulls, agafar una visió més global del que passa al món, practicar l'oratòria i parlar tot el dia en anglès. Però el més important per a nosaltres va ser el fet de relacionar-nos amb gent que tenia més o menys la nostra edat, procedent de 34 països diferents, gent que era capaç d'expressar-se en anglès com si fos la seva pròpia llengua, de pensar en solucions per a problemes com si fossin diplomàtics de veritat i de parlar en públic i convèncer la gent bastant millor del que estem acostumats. Aquests nois es van convertir en els nostres amics, amb els quals vam aprendre i divertir-nos moltíssim.

Durant l'estada a Alemanya, vam anar escrivint un diari de tot el que fèiem en forma de "tweets" o piulades, de les quals hem fet un recull a continuació.

Dijous 17Oct2013

7:33 @LaiadeDaniel @BertadeMoragas @XaviVidal @JordiRodeiro @BernatFelip @MariaFelip @PaolaMuñoz @PatiMessa @CristinaHuergo @SoniaRamonCortes @JordiBenet @XaviCiurans Tots a l'aeroport amb molta il·lusió! #MunogBP

8:31 Acabem de conèixer l'altra escola catalana que també va al Munog. #MunogBP

10:22 Volant per sobre els Alps, tots acabant de preparar la feina de demà. #MunogBP

12:17 Ens han rebut dues noies i ens han acompanyat en tren cap a l'hotel... No hi ha portes per on s'hagi de passar el tiquet per entrar al ferrocarril? #MunogBP

17:14 Som dalt de la torre Mercedes, la més alta de Stuttgart, després d'un llarg passeig per la ciutat! #MunogBP

23:04 Preparem la roba per demà; tothom escollint americana, faldilla, camisa, corbata. Bona nit! #MunogBP

DIVENDRES 18Oct2013

7:02 Esmorzar mig vestits i amb cara d'adormits... #MunogBP

8:16 Arribem al *Gymnasium* (institut) i entrem a l'*Opening Ceremony*. Hem de buscar els nostres seients segons el país que representem. #MunogBP

11:30 Portem dues hores i mitja d'*Opening Ceremony* i acabem de FLIPAR. 25 delegats han marxat de la sala perquè no volen escoltar el discurs de l'ambaixador d'Iran. #MunogBP

11:35 Els han fet tornar entrar a tots i disculpar-se. La delegació d'Israel no s'ha volgut disculpar i ha hagut d'abandonar la sala. #MunogBP

12:04 *Informal Meeting.* Ens ajuntem amb el nostre comitè per conèixer la resta de delegats i els nostres chairs (presidència del comitè). #MunogBP

12:54 Dinem per la ciutat. Només per l'espectacle viscut durant la *General Assembly* ja ha valgut la pena el viatge. Al·lucinats pel nivell que té la gent. #MunogBP

12:57 Ens hem assabentat que la delegació d'Israel a les Nacions Unides reals també va abandonar la *General Assembly* quan anava a parlar el delegat d'Iran.

#QuePreparadaVaLaGent #MunogBP

14:03 Anem a visitar el Museu Mercedes juntament amb molts dels participants del Munog. #MunogBP

19:07 Ens han convocat al Brauhaus, una cerveseria típica alemanya. (Sobretot seny! @JordiBenet). #MunogBP

22:57 Corrent per arribar a l'hora a l'hotel on el @JordiBenet i el @XaviCiurans controlen que no arribem ni un minut tard! #SomResponsables #MunogBP

DISSABTE 19Oct2013

1:05 Seguim desperts preparant els discursos per demà, ja ens toca intervenir! #MunogBP

6:00 RIILING! No hem dormit gens, comencem a acumular la falta d'hores de son... #MunogBP

8:57 Tots som ja al nostre comitè i ens trobem una taula amb el nom del nostre país, una bandera, una llibreta, un bolígraf, una ampolla d'aigua i un diari. #MunogBP

9:01 "Have a break, have a drink, keep debating" Això posa a les nostres MUNOG *Bottles*!

#NomésTenenAiguaAmbGas? #MunogBP

9:02 *CoMUNity News.* El diari recull les notícies del dia anterior. A la foto de portada surten els delegats que van abandonar ahir la *General Assembly*. #MunogBP

9:05 Comença la sessió: *Roll Call* Els chairs passen llista i aixequem la nostra *placard* amb el nom del país mentre diem *present*. #MunogBP

9:07 Comencen els discursos, no entenem el que està passant! Tothom sap perfectament el que fa, menys nosaltres. #QueÉsUnPointOfParliamentaryInquiry? #MunogBP

10:37 Als comitès hi ha nens petits que fan de *staff*. Porten el micròfon, imprimeixen documents, passen notes... #MunogBP

10:38 Si volem comunicar-nos amb altres delegats, hem de demanar un *Official Notepaper*, escriure el missatge que vulguem i aixecar la mà perquè els *staff* el vinguin a recollir i el portin al destinatari. #MunogBP

12:03 Dinem al menjador de l'institut. L'aigua està en "tetrabrics" enlloc d'ampolles! #MunogBP

12:45 Tornem al comitè, i fem una estona d'*informal caucus* per buscar aliances i començar a redactar la primera resolució. #MunogBP

13:14 Ja comencem a entendre com funcionen les sessions de comitè! El més difícil és aprendre les frases de protocol que s'han de dir en cada moment. #MunogBP

16:02 Portem més de 6 hores de comitè, estem en *formal debate* una altra vegada, comencem a discutir clàusula per clàusula la resolució escollida. #MunogBP

17:14 Ja hem sortit! Tot i estar esgotats després de més de set hores en una aula sortim somrient i amb ganes de comentar entre nosaltres el que ha passat a cada comitè. #MunogBP

18:53 Després de donar una bona volta buscant un restaurant, sopem tots junts en un italià.

#NoHiHaRestaurantsAlemanysAlemanya? #MunogBP

21:18 Ja som a l'hotel, tornem a posar-nos a preparar discursos per demà... #MunogBP

DIUMENGE 20Oct2013

8:08 Una altra vegada al tren cap al *Gymnasium*... Avui ja sabem el que ens espera, portem els discursos molt més ben preparats! #OnoTanBenPreparats #MunogBP

8:52 Ja som tots als nostres comitès. No volem arribar tard, o ens castigaran amb un *Point of entertainment*! #MunogBP

11:32 *The delegate yeilds the floor back to the presidency.* A aquestes alçades tots nosaltres ja hem hagut de pronunciar aquesta frase alguna vegada... Quan acabem un discurs, hem de tornar la paraula als chairs del comitè. #MunogBP

12:45 Comencem la sessió de tarda, encara estem debatent sobre cada clàusula de la resolució... #MunogBP

15:36 RESOLUCIÓ APROVADA! Finalment ens hem posat d'acord, i després de moltes discussions i votacions hem aprovat una resolució.

#ClappingsNowInOrder #MunogBP

15:42 Fem un petit descans amb els *Points of entertainment* que tenim pendents... Si arribes tard, no vas vestit correctament o incompleixes alguna norma et castiguen fent-te fer el ridícul!
#MunogBP

15:43 Els castigats han hagut de fer *buttspeeling*: lletrejar amb el cul una frase. #MunogBP

15:45 És impressionant com saben combinar els moments seriosos de debat amb moments molt divertits.
#MunogBP

19:00 MUNOG Party! Festa oficial organitzada pel MUNOG. @XaviCiurans i @JordiBenet eren els únics professors presents a la festa. #MunogBP

DILLUNS 21Oct2013

8:07 Últim dia de comitès! Ens falta debatre i redactar la resolució sobre el segon tema. #MunogBP

12:23 Dinem a l'institut. Ja hem après perfectament el funcionament dels comitès, i intervenim molt més. #MunogBP

14:53 *I... You... I...* 3 vegades! Referir-se als delegats o a tu mateix en primera persona no està permès. *Point of entertainment!* #YousNotInOrder #MunogBP

16:10 RESOLUCIÓ APROVADA! Finalment hem aprovat la segona resolució. Ja hem complert amb l'objectiu del comitè!
#MunogBP

16:12 Demà a la *General Assembly* presentarem una de les dues resolucions davant de tothom. #MunogBP

17:14 *Diplomat's Soirée*. Han vingut dos homes al *Gymnasium* a fer-nos una conferència. Avui haurem estat més de 9 hores asseguts.
#VolemFerUnaVisitaAlSenyorPikolin
#MunogBP

DIMARTS 22Oct2013

7:13 Tots fem ulleres i cara de no aguantar-nos drets, baixem a esmorzar...
#LesOjerasDelCiurans #MunogBP

8:42 Igual que el primer dia, arribem a la *General Assembly* i busquem els seients amb el nom del nostre país. #MunogBP

11:46 Cada comitè presenta una de les seves resolucions... Les resolucions del *Human Rights Council (HRC)* i el *World Health Organisation (WHO)* s'han de votar. #MunogBP

13:00 Dinem i tenim temps lliure fins a l'hora de la *Closing Ceremony*.
#MunogBP

17:14 Preparem la nostra actuació a la *Closing Ceremony*. Farem un petit castell, com a representació de la nostra cultura. Tenim al cap els castellers de Vilafranca. @AnnaRiba #MunogBP

19:41 No hem fet llenya! L'anxaneta ha desplegat una senyera quan estava a dalt del castell! #ViscaCatalunya #MunogBP

DIMECRES 23Oct2013

8:12 Avui ja no hi ha MUNOG, baixem a esmorzar una mica més tard, alguns de nosaltres en pijama... #MunogBP

11:39 Passem el matí fent compres per la ciutat. #NoEnsEnVolemAnar #MunogBP

14:58 Som a l'aeroport amb els de l'altra escola catalana. #MunogBP

18:32 Seguim a l'aeroport! Han hagut de canviar l'avió per problemes tècnics...
#MunogBP

19:52 Amb dues hores i mitja de retard, finalment ens enlairem! #MunogBP

21:49 Hem aterrat, recollit les maletes i ja ens hem trobat amb els pares i la @CarmeMallafre que ens ha vingut a rebre. #DemàAlCole #MunogBP

Els alumnes de 1r de Batxillerat que vam participar al MUNOG volem donar les gràcies a la direcció de l'Escola per haver-nos donat l'oportunitat de gaudir d'aquesta experiència. També volem agrair la dedicació de totes les persones implicades en la preparació prèvia; i al Jordi Benet i el Xavi Ciurans el fet d'haver-nos acompanyat a Alemanya.

Reflexions

Estàs a favor de canviar els llibres de text per *l'pads*?

Exemple de com la iniciativa dels alumnes és acollida a l'Escola

Marta Vendrell, mestra d'Educació Primària

Un dia de novembre del curs passat, dos nois de 6è de Primària van iniciar una recollida de signatures entre els companys durant l'esbarjo. Ovationats per la resta del grup van arribar a classe entusiasmats per l'èxit. En entrar vaig preguntar què passava: «És que estem recollint signatures per demanar de canviar els llibres de text per *l'pads*». En Pol i l'Ignasi em van argumentar les raons de la seva iniciativa de forma coherent i raonada i les vaig trobar interessants.

Durant els dies següents, la veu va córrer tan ràpid entre els alumnes que les adhesions augmentaren de forma vertiginosa. Tots volien signar, ja fos per la idea en si, per sentir-se importants, per diversió... Entre els adults hi va haver una mica d'alarma. Què estava passant? Quina revolució al pati! En pocs esbarjos, els dos nois ja tenien uns 400 signatures recopilades en un munt de fulls que volien fer arribar al director.

Com canalitzar la proposta?

Ecoltar i entendre la força d'aquella idea va ser el primer pas per acceptar que la iniciativa juvenil reclamava obrir-li camí en el procés institucional de l'Escola. Som un centre educatiu que acull i valora les iniciatives que tenen una base pedagògica fonamentada; per tant, calia fer extensiva la proposta a cadascun dels àmbits escolars: direcció, equips de mestres, Departament d'Informàtica, coordinadors i també els companys de classe.

D'entrada calia informar la cap d'estudis de Primària que, posteriorment, va traspassar la proposta a l'equip directiu, el qual va rebre la iniciativa amb cert desconcert d'entrada i amb clara voluntat educativa després. Es va considerar que per fomentar actituds d'emprenedoria entre els joves era necessari escoltar els suggeriments ben fonamentats i fer-los saber que eren escoltats degudament. En aquesta línia, el director va convocar els dos nois, deixant clar que la proposta era benvinguda fins i tot sense signatures.

Preparatiu

En Pol i l'Ignasi van escriure el primer esborrany d'una carta on exposaven els arguments que lliurarien al director. Escriure una carta formal, exposar les idees de forma argumentada, emprar un vocabulari concret, mostrar educació en les formes... no era feina fàcil. En van haver de modificar-ne varies fins a aconseguir-ne la definitiva.

Durant uns dies, a classe hi va haver força rebombori. La proposta va aixecar una certa polèmica entre els que veien clar que el canvi de llibres de text per *l'pads* era favorable, els que no ho veien gens clar i els que estaven directament en contra. Per tranquil·litzar uns i altres vam dedicar temps a clarificar la iniciativa obrint debats on es poguessin expressar i ser respectades alhora totes les postures. Cal dir que la iniciativa va anar marcant una clara situació de lideratge dels dos nois a la classe, fet que va resultar estimulants per a tots dos a nivell personal i beneficiós per a les dinàmiques col·lectives del grup.

Els pares d'aquests nois, a més, van estar fent costat a la iniciativa dels seus fills i compartint les seves experiències durant les diverses fases del procés: nerviosisme, entusiasme, espera, repetició de les cartes, participació en les reunions de l'equip directiu... Alhora van mostrar confiança cap a la manera de procedir de l'Escola.

Resposta

Finalment, l'Ignasi i en Pol van ser convocats per parlar amb el director en dues ocasions. A la primera trobada es va escoltar els nois, se'ls va rebre la carta i se'ls va exposar que es pensaria en la proposta, a la qual tindrien resposta abans d'acabar el curs. «El director parla molt clar i hem entès tot el que ens ha dit», va dir un. «Ara ens toca esperar», comentà l'altre.

Cap a finals d'abril l'Ignasi i en Pol van ser convocats per segona vegada a

una reunió amb l'equip TIACC format pel director, el cap del Departament d'Informàtica, els coordinadors i la cap d'estudis de Primària. En aquesta ocasió es van avaluar conjuntament les possibles conseqüències de l'ús de *l'pads* a l'Escola: l'impacte econòmic en les famílies, els materials pedagògics, les aplicacions disponibles al mercat, la formació del professorat, la dimensió tecnològica...

La conclusió fou ben clara: l'Escola estava d'acord a enriquir i actualitzar el material didàctic amb nous recursos tecnològics, per la qual cosa els *l'pads* podien ser útils com a un recurs pedagògic més a l'Escola. Ara bé, no se'ls podia atorgar un paper exclusiu respecte als llibres de text, la PDI i els portàtils.

Els dos nois van comprendre la diversitat de punts de vista que direcció els havia anat exposant i es van sentir participants d'aquesta decisió perquè se'ls va incloure en el procés de gestió i de debat de la proposta.

Nou curs, nova empenta

Aquest curs l'Escola ha adquirit 30 *l'pads* que estan a disposició dels equips docents i de l'alumnat, recurs que servirà per ampliar el material didàctic així com per desenvolupar nous projectes en què estan treballant les diferents etapes.

Actualment l'Ignasi i en Pol cursen 1r d'ESO. Fa poc em vaig trobar amb ells per informar-los del contingut d'aquest article i recollir algunes de les impressions que van viure. Comentaven emocions agradables de satisfacció personal, reconeixement social, escolta individual; també feien menció d'altres menys agradables com van ser l'espera i la impaciència o petites renúncies que van anar fent. Abans d'acomiar-nos, els vaig preguntar si els rondava pel cap alguna altra proposta. L'Ignasi, mirant-se en Pol, va contestar amb un somriure: «Sí. En tenim una altra! Te la dic?».

L'alumne escriu...

Recuerdos pintados*

Text de Patricia Ibárcena, alumna de 2n de Batxillerat
Fotografies de Chiara Bulgarelli, alumna de 2n de Batxillerat

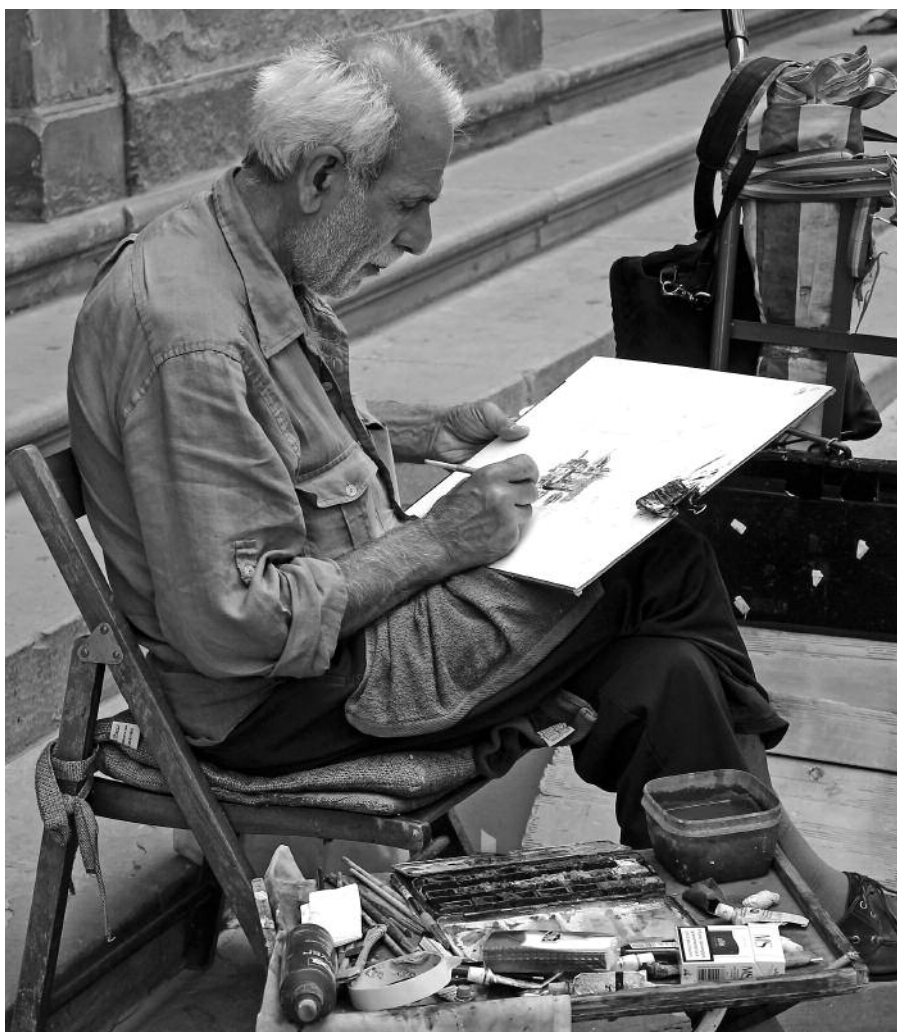
Sus lágrimas llegaron al tiempo y el tiempo se apiadó de él...

La caja cayó al suelo de piedra, pero ni siquiera esta, dura y vieja, pudo romper la madera de roble que protegía su bien máspreciado, aquel que llevaba siempre con él. El hombre se agachó y con una mano temblorosa y maltrecha, no por la edad sino por el dolor que provocaban los recuerdos vacíos, la cogió y la colocó en su sitio. Con el paso de alguien que ha vivido mucho y le queda poco por ver, se sentó en el taburete, cogió el único pincel que tenía y empezó a trazar el mismo dibujo de cada día, el único que aún vivía en su mente, el único que mantenía su corazón latiendo: la dibujó a ella.

El sol despuntaba con los primeros rayos y con ellos la gente se acercaba desde distintas partes de la ciudad para pasear por las estrechas calles del barrio. En las terrazas, unos pocos locales se sentaban a tomar el desayuno mientras presenciaban una de las mejores vistas de todo París: la plaza de los pintores.

Como cada día, estos llegaban de las diferentes casas del lugar. Se levantaban bien temprano y caminaban hasta la concurrida plaza, donde peleaban por el mejor puesto para colocar sus instrumentos. Desde allí aguardaban como depredadores, pacientes, preparados para capturar cualquier cosa y plasmarla en el papel. Una persona que pasea distraída; un pájaro que vuela con las alas extendidas, conquistando el cielo; una gota de lluvia que cae e impacta contra el suelo para después fragmentarse y desaparecer. Cualquier cosa bastaba para todos los pintores, ávidos de arte. Bueno, no. No para todos.

El hombre de las manos temblorosas continuaba sumido en su dibujo. No era como los demás artistas. Él no vendía sus obras a los desconocidos, él no paraba a cualquiera y lo hacía presa de su pincel. No. Él solo la retra-

taba a ella, y su modelo eran los recuerdos vacíos que guardaba con codicia en su interior. Recuerdos que a veces amenazaban con escaparse, con dejarlo solo con su vejez, perdido en medio de un mundo que no comprendía, un mundo demasiado difícil y complicado como para ser captado. Pero el hombre, con la determinación grabada a fuego en sus ojos y la llama de la esperanza quemando en el corazón, luchaba y los aprisionaba en el rincón más seguro de su mente. Sí, podía haber perdido todos los demás.

Podía haber perdido su niñez, su juventud e incluso su familia. Pero a ella no. Por alguna razón que desconocía a ella no podía olvidarla. No quería, se negaba, no entraba en sus esquemas.

Ese día la imagen fue más nítida que nunca. Se le apareció como un espejismo, una ilusión. Lo iluminó como la luz más pura alumbra la oscuridad. La vio sentada en una roca, junto al mar. El pelo rubio y los ojos verdes, brillantes como esmeraldas. La sonrisa eterna esbozada en sus labios, las palabras a punto de salir de su boca...

Era la primera vez que la veía. De hecho, era el día que la había conocido, el día en que se había enamorado de ella. Él había bajado a la playa para pasear junto al atardecer, como dos fieles amigos que se encuentran cada año en verano. Pero esa tarde algo rompió la monotonía. Estaba ella, sentada frente al mar, mirada perdida en el horizonte, pensamientos reflejados en el rostro. Soñaba despierta, soñaba

pierna derecha y mostró un corte que le cubría una buena parte de la extremidad.

– ¿Por qué te has arriesgado tanto para llegar? Hay más playas aparte de esta.

– Eso no es cierto. Esta es única. Además, necesitaba escapar, ir a un sitio donde nadie me encontrara.

Él decidió no preguntar más al respecto, no quería meterse en asuntos que

todo, reinando con su cetro plateado. Ella le habló de su vida, de su mundo, distinto al de él en todo. Le habló de sus sueños, de su deseo de dejar atrás sus estrictos padres y ser libre, tomar las riendas de su propio destino. Él la escuchaba con atención, absorbió cada una de las palabras que salieron de sus finos labios rosados, haciendo que se enamorara todavía más de ella.

– Espero verte otra vez –le dijo él cuando se despidieron.

– Quién sabe, puede que vuelva a arriesgar mi vida para llegar hasta esta playa secreta –dijo esbozando una sonrisa pícaro.

Y lo hizo. Al día siguiente Alexander la volvió a encontrar en el mismo lugar a la misma hora. Allí estaba, su figura recortada en las rocas, mirada perdida en el horizonte, un millar de sueños volando libres a su alrededor. La primera mujer que había amado de verdad, la única que amaría en toda su vida.

Corrió hasta el saliente y ella lo recibió con una sonrisa. Sin decir una palabra, extendió el brazo izquierdo y le mostró una herida que le cubría el codo.

– Ya van dos veces en las que arriesgo mi vida por ti. Esto se está convirtiendo en una costumbre.

Alexander rió y se agachó junto a la chica de ojos esmeralda. Se sacó un pañuelo del bolsillo y le limpió la herida con delicadeza. Casandra no lo detuvo.

– Tendremos que encontrar una manera más segura de vernos.

– No me importa, vale la pena.

Ese día le tocó a él el papel de orador. No tenía una vida muy interesante, había dicho con una inclinación de hombros. Vivía en la casa que se encontraba al borde del acantilado. Se había criado en ese pueblo desde que nació y nunca había puesto un pie fuera. Durante el año iba al colegio y después volvía a casa. Solo salía de su habitación cuando el atardecer lo llamaba, era el mejor amigo que tenía. El verano lo pasaba en el taller de pintura de su padre. Quería ser artista, como

con un mundo que parecía imposible e inabarcable. El hombre de manos temblorosas, ahora un joven castaño y fuerte, caminó hasta encontrarse junto a la chica.

– No todos los días viene un desconocido y se sienta a mi lado sin preguntar – dijo perdida en el movimiento de las olas.

El chico se sorprendió ante el comentario.

– No todos los días encuentro a otra persona en esta playa desierta. –Y era la pura verdad, esa playa solo la frecuentaba él. Estaba demasiado alejada del pueblo y las rocas que la rodeaban dificultaban su alcance.

– Lo he supuesto, no es muy fácil llegar hasta aquí. –La chica extendió la

no eran de su incumbencia, y menos en los de aquella chica. No quería alejarla de su lado, espantarla como a un ave con el mínimo movimiento. Era como si la primavera acabara de llegar después de años desaparecida y lo hubiera cubierto todo de color, de vida. El joven la miró directamente a los ojos y no los apartó. Supo que estaba frente a la manifestación más perfecta de la belleza, ante su definición más exacta.

– ¿Cómo te llamas? –ella sabía que la estaba mirando.

– Alexander. ¿Tú?

– Casandra.

Conversaron hasta que el atardecer dejó paso a la noche, hasta que la luna asomó en lo alto del cielo, atenta a

L'alumne escriu...

él. Cada día se encontraba entre el lienzo y el pincel, absorto en un mundo del que se sentía dueño.

- Nunca había conocido un pintor amigo del atardecer.
- Y nunca conocerás a ninguno, soy especial.
- Quizás sea por eso que no puedo evitar venir a verte.

El primer beso no tardó en llegar. Fue en uno de esos cálidos atardeceres en los que se reunían y charlaban hasta que la luna los obligaba a separarse. Ambos sabían que pasaría, ambos lo esperaban con el corazón en llamas. Como siempre, solo se encontraban ellos dos y los colores del cielo.

El verano pasó raudo, voló veloz, le ganó la carrera al tiempo. Terminó sin que se dieran cuenta, los cogió desprevenidos. En una semana ella debía regresar a su ciudad y él a su monótona vida de pueblo. Los dos evitaban hablar del día que se acercaba como una ola gigante, amenazando con devorarlos. No querían pensar en las palabras que se tendrían que dedicar, palabras de despedida, palabras cargadas de una tristeza infinita.

- Podríamos escapar, vivir los dos, lejos, muy lejos de aquí -dijo Casandra.
- ¿Y tus padres? ¿Qué dirían ellos?
- ¿Crees que me importa? Yo solo deseo estar contigo. Te quiero, no necesito nada más.

Alexander la miró. Su rostro era un mar de sentimientos. Vio un amor infinito hacia él, un amor que no conocía límites, un amor eterno. Vio el deseo de marchar de ese lugar y ser libre de decidir su futuro. Vio emoción ante el camino que le proponía, aquel camino que tanto anhelaba tomar. También vio miedo, por lo que él pudiera pensar, miedo a acabar perdiéndose, a equivocarse. Pero por encima de todo vio una determinación que nunca había visto en ninguna otra persona. Y fue por esa determinación por la que no dudó en su respuesta.

- Vayámonos de aquí.

Y escaparon. En dos días ya estaban fuera de la ciudad. No lo hablaron con su familia, no dejaron que los pararan. Tenían pensado viajar hasta París y, tras una noche de reposo, continuar hasta Viena, donde se quedarían en un pequeño piso que había sido de la familia de Casandra. Pero no pudieron, la ciudad francesa los enamoró con sus calles, los sedujo con su historia, con su arte. Se instalaron en un apartamento en el barrio de Montmartre y empezaron su nueva vida.

Los años pasaron y trajeron la felicidad. Todo fue calma y tranquilidad. Alexander había conseguido su sueño, se pasaba el día pintando por las calles y vendiendo sus obras. Casandra había abierto un pequeño local donde cantaba todas las noches en directo. No tardó en ser conocida como una

de las mejores artistas de todo París. Ganaban lo justo y necesario para mantenerse, no necesitaban más.

Pero la vida es una balanza, necesita un equilibrio; y hasta ese momento el peso se había decantado hacia un lado, era hora de compensarla. Llegó la muerte.

Llamó a la puerta, se presentó sin ser invitada. Y con la más gélida de sus sonrisas se la llevó. La arrancó de su vida, de cuajo, sin miramientos. A sangre fría. Se la arrancó y lo dejó a él solo en un mundo carente de sentido. Se la arrancó y no dio ninguna explicación, decidió cogerlo por sorpresa. Él le suplicó que la devolviera, se postró ante sus pies y le rogó con toda su alma que lo llevara a él también, que prefería dejar de existir a una vida sin ella. Pero la muerte no lo escuchó, le dedicó una sonrisa de hielo y, todavía con el alma de Casandra en sus brazos, se dio la vuelta y se marchó. Y se quedó solo, vacío. Se habían llevado a la única persona que le daba razones para levantarse cada día. Se habían llevado su vida, para siempre.

No pasó un día sin que el joven no llamara a la muerte. No pasó ni un día sin que la buscara con todo esmero. Buscó en cada rincón que pudo, en cada pensamiento, en cada suspiro, en cada sueño... Pero todo fue en vano. Otra vez la muerte no lo escuchó, le dio la espalda, siempre con una sonrisa de hielo en el rostro.

Sus lágrimas llegaron al tiempo, y el tiempo se apiadó de él. Le empezó a quitar los recuerdos. El primero se fue sin que él lo advirtiera. El segundo no tardó en llegar, se llevó consigo las primeras etapas de su vida. El tercero lo cogió por sorpresa y el cuarto lo sacudió de sus sueños, provocándole duda. Pero tanto él como el tiempo, el más sabio de todos, sabían que era lo mejor, que el dolor se iría, que todo se desvanecería como el polvo en un día de lluvia. El quinto se llevó gran parte de su juventud y el sexto se la llevó a ella, dejando solo su imagen en recuerdos carentes de significado.

Su dolor se apagó. No se puede decir que se fue, eso era imposible. Había sido condenado desde que la muerte había decidido arrancar de su vida a esa chica de ojos brillantes. Lo sabía. Así como también sabía que sus recuerdos se desvanecerían uno a uno hasta quedar reducidos a nada. Todos, incluso el de ella. Pasaría a formar parte del cementerio del olvido, enterrada en el pasado, obligada a permanecer encerrada en un lugar demasiado alejado para poder ser alcanzada. Decidió prepararse y, cuando el tiempo llegó con su propósito, él la despidió con una sonrisa en el rostro, la despidió en su casa, donde habían vivido durante tantos años; la despidió y vio como el tiempo le arrancaba el recuerdo y este fluía entre sus manos hasta desaparecer en el horizonte.

Y la olvidó. Se esfumó como todas sus otras etapas, como todo lo que antes había llegado a formar parte de él. Ahora solo veía la imagen de una chica rubia con ojos verdes que brillaban como dos esmeraldas. Y la veía en todos lados. En la playa, sentada en un saliente de rocas, en la casa, en las calles de la ciudad... no se iba. Pero por mucho que intentara reconocerla, por mucho que quisiera saber quién era, no podía. No recordaba nada. Era como intentar encontrar el sentido de la vida. Era como un perro pretendiendo llegar a morderse la cola. Giraba en círculos y, cuando creía lograr resolver el enigma, saber quién era, el tiempo volvía y se encargaba de llevarse el recuerdo otra vez. Volvía al principio, una imagen sin sentido.

Su vida se convirtió en un ciclo. Se despertaba por las mañanas y, al abrir los ojos, el sentimiento de vacío le recorría cada célula de su cuerpo, acompañado de la imagen de esa chica, más fuerte que una ola en medio de una tormenta. Se vestía y se dirigía a la plaza de los pintores sumido en sus cansados pensamientos. Llegaba y, después de pelear por un lugar para instalar sus instrumentos,

se ponía a dibujar la imagen que aún se imponía en su mente. La pintaba tan bien como podía, se esforzaba al máximo por captar aquella belleza tan pura, aquella belleza que en otro tiempo había descansado junto a él. Quería saber quién era, estaba tan cerca de averiguarlo, solo le faltaba un trazo aquí, otro allá... Y de repente, un recuerdo, como un relámpago; su nombre, su voz, su olor, la escena, su vida. Hasta era capaz de evocar las palabras que había pronunciado. Pero, tan rápido como venían, se iban y todo se tornaba vacío.

Como cada día, el hombre de manos temblorosas acabó el dibujo cuando el sol empezaba a esconderse entre los edificios más altos de la ciudad. Alexander contempló su obra de arte e inclinó la cabeza pensativo, mirando a la joven que acababa de dibujar. «Es como si la hubiera conocido en otro momento.» Las palabras sonaron en su cabeza, pero no les dio importancia. Recogió sus cosas y dejó la pintura en

un rincón, como siempre, suponiendo que alguien se la quedaría. Y volvió a casa, sin saber que a la mañana siguiente se despertaría con la imagen de una mujer con ojos de esmeralda.

El primer rayo de sol lo despertó. Alexander caminó hasta la plaza sumido en sus pensamientos. Cuando llegó la caja cayó al suelo de piedra, pero ni siquiera esta, dura y vieja, pudo romper la madera de roble que protegía su bien máspreciado, aquel que llevaba siempre con él. El hombre se agachó y con una mano temblorosa y maltrecha, no por la edad sino por el dolor que provocaban los recuerdos vacíos, la cogió y la colocó en su sitio. Con el paso de alguien que ha vivido mucho y le queda poco por ver, se sentó en el taburete, cogió el único pincel que tenía y empezó a trazar el mismo dibujo de cada día, el único que aún vivía en su mente, el único que mantenía su corazón latiendo: la dibujó a ella.

Paraules de...

Associació de Mares i Pares d'Alumnes

La Dra. Carmen Pérez-Vidal

Estem massa obsessionats amb les llengües?

Carmen Pérez-Vidal és Doctora en Filologia Anglogermànica per la Universitat de Barcelona, Professora titular de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona i Investigadora principal del grup de recerca consolidat de la Generalitat de Catalunya ALLENCAM (Adquisició de Llengües des de la Catalunya Multilingüe).

També va assessorar l'Escola Betània Patmos en la implantació del programa AICLE.

LÍNIES DE RECERCA

Adquisició de llengües a l'aula, bilingüisme infantil i multilingüisme. Estadets a l'estranger, enfocaments integrats de continguts i llengües per a l'ensenyament de l'anglès. Polítiques multilingües europees i planificació lingüística.

Estem massa obsessionats amb les llengües?

Segons els lingüistes, no. Estem encantats que les llengües hagin deixat de ser invisibles i que hagin esdevingut un tema de debat públic i, molt especialment, en l'àmbit educatiu. En un món basat en la comunicació el llenguatge és essencial. I quan la comunicació salta fronteres i esdevé internacional, això creix de forma exponencial.

La visió moderna de les llengües és que no són essencials únicament en el món acadèmic, sinó també en l'economia, en l'àmbit laboral i en la projecció personal i de les organitzacions.

A la xerrada que ens vas donar a l'Escola vas comentar que, en

l'actual món global, la internacionalització ens porta per un camí cap a l'excel·lència. Què volies dir amb això?

És una qüestió bastant simple, de fet. Tant a nivell personal com de les organitzacions, la internacionalització significa poder fer servir l'anglès com a llengua de comunicació, que en aquests moments és indispensable, necessària, però compte, no suficient. També calen d'altres llengües per comunicar-nos en un món cada cop més obert i connectat pels avenços tecnològics. I això, en el nostre context, comporta posar-nos fites importants que ens permetin avançar cap als nivells superiors en totes les activitats que ens proposem. Fites perquè ens cal millorar la nostra competència en llengües, perquè aleshores treballem, ens relacionem amb altres països i altres cultures. I tot això implica un gran esforç per acostumar-nos a maneres diferents de fer, amb nivells d'exigència sovint més alts... i en els contrastos, inevitablement, hi ha un efecte mirall: un es planteja, qui sóc? Què puc fer? I què podria arribar a fer?

Estàs parlant de l'anglès i altres llengües... és això el multilingüisme?

Primerament, cal una distinció del terme "multilingüisme". Aquest concepte es fa servir com a tribut de les societats, de les comunitats. Mentre que per a les persones es fa servir la paraula "plurilingüe". Ara bé, aquesta distinció sovint la gent no la coneix.

Des d'aproximadament l'any 1995, hi ha hagut una política europea envers la promoció del coneixement de llengües. El Consell d'Europa va emetre una recomanació en relació amb que tots els estats membres asseguressin l'accés democràtic al coneixement de dues llengües a part de les llengües

maternes. Es coneix com la fórmula 1+2, ratificada en molts acords europeus: Barcelona, Lisboa, Maastricht.

Aquest fet era un requisit indispensable per accedir al dret de mobilitat dels estudiants i treballadors, segons els acords de Schengen. De les dues llengües, una seria l'anglès, considerada com la llengua internacional per excel·lència i l'altra, qualsevol de la diversitat lingüística d'Europa o d'arreu.

I què n'hem fet nosaltres, d'aquestes recomanacions?

El sistema educatiu es va posar en marxa per assolir aquestes recomanacions, iniciant l'ensenyament de l'anglès molt abans del que es venia fent i introduint en els currículums oficials les dues llengües a partir de l'ensenyament secundari. Això és una novetat! Deu anys abans era impensable!

Aquestes recomanacions venien acompanyades d'un nou paradigma d'ensenyament de les llengües.

Quin és aquest paradigma al qual fas referència?

Hi ha dues respostes que, de fet, es complementen.

Una és l'europea. El paradigma que es va promocionar era que la llengua s'havia d'aprendre per tal de fer-la servir, tant per a la comunicació interpersonal com per a l'acadèmica: és l'anomenada "llengua en ús". La visió europea es va concretar en la publicació del Marc Europeu Comú de Referència, que presenta aquesta visió i la metodologia que més s'escau per al seu ensenyament. Alhora proposa unes escales per a l'avaluació del coneixement de llengües, organitzada en els nivells A1, A2, B1, B2, C1 i C2. Aquestes escales són ara emprades per totes les institucions i escoles arreu d'Europa i en permeten la transparència en l'acreditació de llengües.

Des del punt de vista de Catalunya, l'esforç per a la recuperació de l'ús del català, iniciat als anys 80, amb els programes de normalització i immersió lingüística emmirallats en el sistema canadenc, ja tenien aquesta concepció de les llengües com a instrument de comunicació que cal fer servir de forma pràctica. En el nostre cas, aquesta expertesa adquirida sortosament va influir molt positivament en la manera com s'estaven ensenyant les llengües estrangeres. Si el català s'ensenyava de forma activa (aprendre actuant, aprendre fent), el mateix s'havia d'aplicar a les llengües estrangeres. Quedava palès que la recomanació europea era la més correcta i, alhora, factible d'aplicar a les aules.

Quin creus que serà el full de ruta que se seguirà per assolir aquest multilingüisme (o plurilingüisme? Perquè ens referim a les persones, no?)? Quina és la millor manera d'aprendre les llengües estrangeres?

Hi ha dos requisits essencials per aprendre llengües que es poden, fins i tot, reduir en un: practicar-les tant com es pugui, tot sentint que són necessàries. Això significa: tenir hores per escoltar-les, tenir hores per parlar-les i amb una motivació i ganes de comunicar amb altri, que aporta dosi de voluntat, energia i esforç. Avui dia les habilitats que es diuen 'afectives' o 'emocionals' es consideren tant o més importants com les aptituds que es puguin tenir d'entrada. Cal tenir en compte, doncs, que, efectivament, algunes persones poden estar més dotades que d'altres per a les llengües, però si es veu l'interès, si s'està motivat, i es disposa d'un programa educatiu que garanteixi prou hores i, a més a més, s'hi dediquen algunes més encara fora de l'escola, en els espais d'oci –perquè s'ha integrat a la rutina quotidiana l'ús de diferents llengües

es, igual que podem tenir integrada la necessitat i el plaer de fer esport per estar en forma–, s'hi arriba.

Les hores de dedicació es tradueixen en quelcom de tan senzill com 'pràctica', i aquesta és una paraula màgica a nivell cognitiu. La pràctica permet arribar a automatitzar i a sentir-nos còmodes en una llengua, des del punt de vista de la gramàtica, del vocabulari, de l'expressió de les idees i, fins i tot, ser conscients de la cultura que hi ha al darrere d'aquesta llengua.

Què vol dir "programa curricular"?

Vol dir que ara tinc classes de matèries curriculars impartides en diverses llengües, una d'elles l'anglès, però també podrien ser d'altres llengües estrangeres; ara vaig al teatre, ara em relaciono amb altres alumnes estrangers per internet, ara escolto una cançó i la canto, ara em proposen estades a l'estranger, ara tinc "Science" en anglès, ara em veig la sèrie de *Friends* o *The Sopranos*, o la pel·lícula *Amélie* en francès i me'n vaig de campanyes al sud de França i faig servir totes les llengües que sé. A més, em preparo per passar certificats i poder acreditar tots aquests coneixements.

A l'Escola BetàniaPatmos, fa 10 anys es va començar a aplicar el programa AICLE. Podríem dir que els nostres nois i noies surten prou preparats en aquest nou context?

Jo no sóc imparcial amb el programa AICLE perquè he contribuït en la seva introducció a l'Escola BetàniaPatmos. Admiro com l'Escola ha esdevingut modèlica per la seriositat amb què l'ha organitzat i l'ha implantat, i sé que els resultats són molt positius.

El programa es va dissenyar amb molta cura i es va dedicar un any sençer a preparar la seva implantació. És un exemple d'una molt bona pràctica.

Certament, els nois i noies que es graduen a BetàniaPatmos surten molt preparats en anglès, però tu ja comentes que una societat multilingüe demana el domini de més llengües. Caldria que l'Escola fes més per l'assoliment d'una segona llengua? De quina manera? Mitjançant també el programa EICLE?

Jo no ho sé exactament, però s'ha de promocionar una segona llengua. I per què no, mitjançant l'EICLE! És a dir, l'Enfocament Integrat de Continguts i Llengües. Molta gent parla d'AICLE, que respon a 'Aprentatge Integrat de Continguts de Llengües', però amb tot el que us he explicat crec que he fet palès que estem parlant d'un enfocament pedagògic global i per això en el meu grup de recerca fem servir aquesta idea d'enfocament. Penseu que a l'ensenyament superior ja es fa servir també un altre acrònim, es parla d'Integració de Continguts i Llengües (ICL).

El fet és que avui dia l'anglès ja és un requisit i, com deia abans, és necessari però no és suficient. El valor afegit el dóna la segona llengua amb un bon perfil comunicatiu. I hom ha de saber comunicar i escriure bé en aquestes llengües, encara que en tingui un coneixement parcial; no cal tenir nivells molt alts en totes les noves llengües.

Sempre parlem de l'escola... cal que els pares fem quelcom per ajudar els nostres fills i filles? Què ens recomanaries?

Els pares hem de fer que les llengües entrin a la vida quotidiana, com explicava abans. S'ha de parlar en diverses llengües, llegir i veure televisió en diferents llengües, jugar als videojocs en diversos idiomes, viatjar i parlar amb la gent dels països, sempre que es pugui, en diverses llengües.

Ens uneix BetàniaPatmos

Associació d'Antics Alumnes

El valor de la comunicació

Marc Brau, periodista i antic alumne de l'Escola

Hi ha dues sentències que tot estudiant escolta a una facultat de periodisme el primer dia de classe: en primer lloc, que l'objectivitat en la informació no existeix i, en segon lloc, que amb aquesta professió ningú no es fa ric.

La primera sentència és un motiu de debat constant des de l'arribada dels mitjans de comunicació de masses. Entrar a valorar si existeix o no l'objectivitat podria ser interessant, però deixem que el debat el facin els teòrics de la comunicació. En canvi, sí que veig apropiat apropar-nos a la segona sentència. Hi ha la visió distorsionada que un periodista és un dels elements que més sort té en el món professional, ja que exerceix la seva passió i, a sobre, obté una compensació econòmica. De cares visibles n'hi ha moltes a tots els mitjans. És el que s'anomena un «periodista-star». Tanmateix, per arribar a ser-ho s'ha de picar molta pedra. Se n'ha de picar tanta que la gran majoria es cansa (clar que també hi ha excepcions, i moltes, on la sort i el tenir un padrí que t'introdueixi per davant d'altres professionals és molt habitual).

Avui dia, en aquesta societat dels mercats en què ens ha tocat viure i on l'economia s'imposa per sobre de criteris molt més importants, els mitjans de comunicació pateixen els efectes de la crisi d'una forma extraordinària. És una paradoxa que, en plena societat de la informació, la taxa d'atur dels periodistes sigui una de les més altes, sobretot entre els joves. El més greu és que en general hi ha una gran quantitat de professionals ben preparats que, com a màxim, poden aspirar a ser becaris en un mitjà amb poques aspiracions de permanència futura. El rejuveniment de les redaccions està estancat o, millor dit, s'acomiada a periodistes amb experiència i els substitueixen becaris que van passant any rere any tot estalviant costos a l'empresa. Segons diuen, els mitjans de comunicació avui dia són imprescindibles, un poder més dels que mou el món. Probablement així sigui, però jo cada cop he de comprar més bitllets d'avió per anar a veure a companys periodistes que, farts de la falta d'oportunitats, han de marxar del país i abandonar el seu somni.

Una professió amb futur?

Darrerament totes aquelles activitats relacionades amb la comunicació, des de la comunicació corporativa d'una gran empresa fins als 140 caràcters d'un tweet que escriu un personatge mediàtic, es consideren més vitals que mai. Però no es nota. La devaluació de la tasca periodística, de l'ofici, i la vulgarització en la producció de discursos porten a bona part de la societat a creure que tothom pot ser periodista. És cert que ara, amb l'arribada de les xarxes socials, qualsevol pot informar d'un fet noticiable. Però informar, donar veu, fer conèixer un acte, no implica ser periodista. Tampoc ho implica estudiar la carrera, sinó el fet de tenir esperit crític, rigor en la producció de discursos, la voluntat de denúncia, la llibertat, la valentia d'enfrontar-se a la realitat, la necessitat de voler ser actor important a la societat.

És difícil que els adolescents que se senten atrets pel món de la comunicació puguin complir tots aquests requisits; de fet, no els compleixen ni part

dels periodistes que exerceixen. Però per assegurar-nos el futur de la nostra professió necessitem idees clares. Ens hem de plantejar preguntes com: «tinc capacitat per saber esperar el meu moment?», «estic disposat a fer sacrificis personals tals com fer poques vacances, treballar moltes hores sense descans i, tot i així, mantenir el rigor i l'equidistància en les meves informacions?», «estic disposat a col·laborar en mitjans locals a canvi de cap sou però d'una experiència que no em podrà facilitar cap universitat?». I el més important: «sóc capaç de situar la meua voluntat d'entrar al món dels mitjans com a prioritat absoluta tot i saber que les possibilitats de fracàs són altes?». Si encara hi ha algú que està disposat a emetre una resposta afirmativa a totes aquestes preguntes, estic convençut que sí, que la nostra professió té futur.

Perquè és vocació. Perquè hi ha disposició d'estar exposat al fracàs mantenint les ganes de demostrar que els joves som inconformistes. Estudiar carreres vinculades amb la comunicació està de moda. Però en aquest món del mercat, de l'oferta i la demanda no ens escapem. Cada any surten massa llicenciats en carreres de comunicació i l'oferta no dona a l'abast. Si l'únic que un vol és fer-se famós pot fer-ho igualment. Ara bé, que deixi espai als que sí creuen que val la pena fer un esforç.

Els joves i els mitjans de comunicació

Em preocupa l'ús que els joves fan dels mitjans de comunicació. Què busquem: informació o entreteniment? Són compatibles? La proliferació de fenòmens televisius allunyats del pe-

riodisme clàssic i l'arribada de twitter com a xarxa social que ha canviat el concepte d'immediatesa als mitjans han provocat una reducció molt important de l'exigència que nosaltres tenim com a receptors.

M'explico. A la televisió es fan productes periodístics de molta alta qualitat. La llàstima és que l'audiència mitjana d'aquests programes és ínfima entre els joves. No els interessa? No els motiva? I el mateix passa amb les xarxes socials. Sense fer un estudi acurat tinc la percepció que l'ús que fan els adolescents és purament d'oci. Per a mi entreteniment i informació són compatibles. La clau està en saber destriar-ne un de l'altre, en saber trobar el moment per avaluar si allò que jo com a receptor estic consumint és una eina d'oci o si l'ús que faig del mitjà és responsable i adient per construir una opinió lliure i crítica que em permeti estar integrat dins la societat.

És per això que considero bàsic que des dels primers anys en la formació d'una persona, tant en l'àmbit familiar com escolar, es faci un ús responsable dels mitjans de comunicació i es fomenti la lectura com a eina clau per a la formació cultural. Només així, si els hàbits els tenim des de ben petits, a la llarga, podrem canviar la perspectiva

segons la qual els joves no estan implicats i no són importants en el dia a dia d'una societat. Potser no ens contractaran, potser per molts esforços que fem no trobarem un sou digne, però tindrem els elements suficients per fer-nos existir al centre del debat polític i social, per fer entendre que nosaltres som el futur.

Els joves hem de fer una passa endavant per evitar els creixents casos de corrupció, la inoperància política o el creixement de les desigualtats socials. Quan llegim sobre el cas Gürtel o els desnonaments, sabem què significa tot plegat? Com a ciutadans hem de saber què passa i per què passa. I assenyalar els culpables. Hem de tenir eines per saber si els nostres estalvis estan segurs, si els nostres polítics són honorats o per què hi ha un moviment anomenat 15-M sense taxar-lo de «perroflautes» o delinqüents perquè així ho ha dit no sabem qui.

Podem decidir ser economistes, enginyers, metges, professors, biòlegs, arquitectes, empresaris o periodistes. Però per comprendre com funciona el món necessitem donar valor des de ben aviat a l'anàlisi del que ens envolta. Serà l'única manera de construir-nos un futur digne.

La vida a l'Escola

Relats de futur

Paraules de Ramon Maria Nogués pronunciades a l'Acte dels estudiants de segon de Batxillerat, promoció 2013, *Compañera del alma, compañera...*

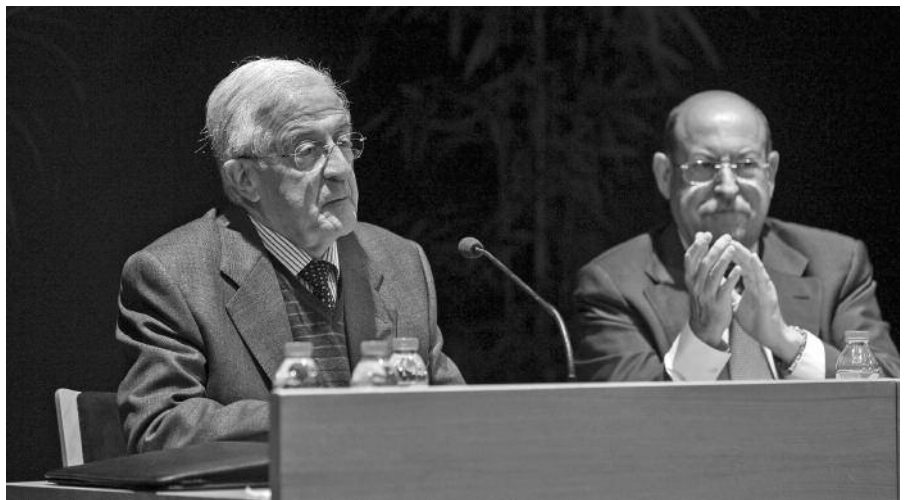
«Us trobeu davant d'un repte molt bonic: començar a entrar en la vida adulta amb responsabilitat pròpia. Heu de fer-ho amb una esperança lúcida que sap que haurà de fer renúncies al plaer en favor del benestar personal i social. No us deixeu encantar pels cants de les sirenes. Abans he recordat que som fills culturals de la Bíblia.

També ho som dels grecs. A l'*Odissea* Ulisses, tornant cap a Ítaca, es fa lligar al pal de la nau per no ser vençut pel cant de les atractives sirenes que podrien malmetre el retorn a la pàtria; d'aquesta manera assoleix travessar el mar entre Scilla i Caribdis. És una actitud coratjosa i realista que s'ha de moure entre la capacitat de fruit del plaer de la vida i, a la vegada, la capacitat de vetllar esforçadament i virtuosament per mantenir els objectius de més qualitat i satisfacció superior.

Moltes vegades la vida exigeix aquestes decisions salvadores aparentment limitants i que demanen un equilibri especialment fi entre sol·licitacions diverses. Són, però, la condició del benestar global de qualitat.

Ulisses representa la resistència a la felicitat fàcil en funció d'un benestar ple, en el retorn a Ítaca. Teniu al davant l'opció per la vida: us desitjo que la pugueu coronar amb un benestar ben ple, just i compartit.»

Activitats

Extraescolars d'idiomes: les llengües, la clau del món

Laura Canseco, coordinadora d'activitats extraescolars d'idiomes

Actualment vivim en un món globalitzat i, per tant, hem de ser capaços de comunicar-nos amb qualsevol persona independentment de la seva nacionalitat, la seva llengua materna i la seva cultura. Les llengües amb més parlants nadius avui en dia són el xinès, l'espanyol i l'anglès, esdevenint aquesta última la *lingua franca* del segle XXI. Tot i això, dominar diversos idiomes ens obre les portes a noves maneres de pensar i veure la vida, fa possible que contactem amb més persones i fem més amics, ens permet estar més qualificats quan optem a un lloc de feina i suposa un passaport per explorar el món.

BetàniaPatmos és una escola orientada a la formació integral dels seus alumnes de cara a la vida i apropa l'alumnat d'una manera creativa i engrescadora a les llengües i a les cultures estrangeres. L'objectiu no és aprendre sobre una llengua sinó aprendre a comunicar-se amb ella i a utilitzar-la de manera eficient en diversos entorns.

En aquest sentit, el currículum escolar ja contempla una exposició creixent a la llengua anglesa des d'EI 4 i, addicionalment, els alumnes realitzen una matèria en llengua anglesa a partir de 3r de Primària des de ja fa 10 anys. Opcionalment, l'Escola ofereix dues estades d'immersió lingüística a Cambridge, d'un mes a cicle superior d'Educació Primària i d'un trimestre a primer cicle de l'ESO. Tanmateix, a 6è els alumnes comencen l'aprenentatge d'una segona llengua estrangera i poden triar entre l'alemany o el francès.

De manera complementària, l'Escola organitza activitats extraescolars d'idiomes durant les franges de migdia i tarda que enriqueixen els aprenentatges adquirits en horari escolar.

Àmplia oferta d'idiomes

Les activitats extraescolars d'idiomes serveixen per augmentar l'exposició a la llengua (input) i les oportunitats

significatives de fer-ne ús (output). Per aquest motiu són un bon complement a l'aprenentatge que es porta a terme a l'aula ordinària. Des dels 4 anys els alumnes poden ampliar la seva dedicació a l'anglès i a partir de 1r d'ESO també tenen l'opció d'inscriure's a classes extraescolars de francès i alemany.

Per altra banda, les activitats extraescolars d'idiomes també fan possible que els alumnes incorporin llengües estrangeres que no formen part del currículum escolar. Els alumnes de 1r de Primària a 2n de Batxillerat poden triar entre el xinès i l'italià.

Activitats adaptades a les diverses necessitats

▪ **English Club.** Dirigit a alumnes des d'EI4 fins a 6è de Primària, permet consolidar l'aprenentatge de l'anglès mitjançant una metodologia activa i participativa donada la seva

estructuració en grups molt reduïts (de 5 a 8 alumnes). La programació de les activitats és flexible seguint sempre una línia creativa i motivadora. Els pares reben informes trimestrals per tal de fer un seguiment de l'evolució de l'estudiant.

▪ **Coaching.** Dirigit a alumnes des de 1r de Primària fins a 2n de Batxillerat, són sessions individuals o en parelles que pretenen impulsar l'aprenentatge de l'anglès, francès, alemany, xinès o italià. L'activitat comença amb un procés d'avaluació inicial per tal de conèixer el nivell de l'alumne. El professor empra aquesta informació per definir els objectius i el millor camí per tal d'assolir-los en funció de les necessitats concretes de l'alumne. El curs consta de 30 sessions que serveixen per treballar totes les destreses lingüístiques potenciant el seu desenvolupament tot sortint del temari de l'aula ordinària. Els pares reben

un informe cada 10 sessions –a més de l'inicial– per tal de fer un seguiment de l'evolució de l'estudiant.

▪ **Preparació específica per a la presentació a exàmens oficials d'anglès dels nivells B1 i B2.** Dirigida a alumnes de 1r a 4t d'ESO que volen obtenir els títols de la Universitat de Cambridge (*Preliminary English Test* i *First Certificate in English*). L'objectiu d'aquest curs és que l'alumne es familiaritzi amb el format de la prova i potencii les seves destreses lingüístiques (comprensió lectora, expressió escrita, comprensió auditiva i expressió oral). S'inicia el curs portant a terme una avaluació del nivell de l'alumne i es fa arribar als pares un informe amb els resultats i el temps previst que necessitarà l'alumne per tal de superar amb èxit l'examen.

▪ **Preparació per als exàmens oficials amb dinars lingüístics.** Dirigit a alumnes de Batxillerat, aquest és un curs de dues hores setmanals que consisteix en 30 minuts de dinar lingüístic, exercitant la competència oral, i 90 minuts de treball a l'aula dels aspectes més formals de la prova. Aquesta activitat apropa als alumnes l'oportunitat de rebre un reconeixement oficial dels seus coneixements de la llengua anglesa, francesa, alemanya o italiana, obtenint les titulacions *Certificate in Advanced English* (CAE), *Diplôme d'Etudes en Langue Française* (DEL F), *Zertifikat Deutsch* (ZD) o *Certificato di Conoscenza della Lingua Italiana* (CELI), respectivament.

Professorat de qualitat

El docents que porten a terme aquestes activitats són professionals entusiastes amb una sòlida formació universitària en diversos camps (pedagogia, psicologia, filologia, traducció i interpretació, comunicació audiovisual, etc.), que enriqueix la seva tasca educativa.

Continuïtat a l'estiu

Quan acaben les classes els alumnes poden posar en pràctica allò que han après durant el curs i, alhora, gaudir del temps de lleure participant en activitats que prenen l'anglès com a llengua vehicular.

▪ **All Enjoy Summer** és un casal d'estiu en anglès per als alumnes d'El 5 a 6è de Primària on es porten a terme activitats engrescadores com tallers, esports, sortides, manualitats, teatre i jocs.

▪ **Let's camp!** són unes colònies en anglès a la comarca de la Cerdanya per als alumnes de 3r a 6è de Primària. Els participants fan activitats artístiques, esportives i d'aventura com hípica, golf, patinatge sobre gel, karting, circuits d'aventura als arbres, ràfting, piragüisme, escalada, gimcanes, olimpíades, tallers artístics, excursions i jocs de nit.

